

на музикалния барокъ и зараждането на операта във Виена", „Ренесансът и барокът", „Кавали и стилът на венецианската опера" и др. Като ученик на Шойнбергъ, В. е под негово влияние, но се постепенно освобождава — за да се домогне до собственъ стилъ, като компонистъ отъ новото направление. Творби: „Симфоническо настроение", „Предпрологът" — за оркестъръ, „Молитва на момичето къмъ Св. Мария" — за соло, женски хоръ и оркестъръ, Сюита за цигулка и камеръ-оркестъръ, 2 сонати за виолончелъ и пиано, 4 струни квартета; балети: „Чудото на Диана", „Пожертвуванието на пленения", „Ахилесъ въ Скиросъ", „Нощният" и „Шега, лукавство и умраза"; опери: „Принцеса Гирнара", „Алкестъ" и „Вакханки" (1931) (по Еврипидъ), „Angelus silefius" — хорове (1931); пѣсни, клавирни нѣща. Освенъ това, авторъ е и на една „Нова инструментация" въ 2 части — въ втората отъ които сж изложени оркестровитъ възможности и постигания на новата музика — чрезъ стотици примѣри и образци.

Велосите, фр. *Velocité* — бързината при изпълнението.

Велоче, ит. *Veloce* — бързо, леко.

Велочисимо, ит. *Velocissimo* — много бързо, най-бързо.

Вендлеръ, Бохумилъ — *Vendler, Bohumil* — чешки компонистъ, роденъ 1865 въ Рокицани, ученикъ на Фибихъ; живѣе въ Прага, и е компониралъ главно хорове: „Майски", „Вѣрната мила", „Коледа", „Молитва на Рипъ", а също хармонизиралъ за хоръ народни пѣсни.

Венесиенъ, фр. *Venetienne* — име на една венецианска гондолиерска пѣсенъ.

Венецианска школа. Основаната отъ капелмайстора на Венецианския Домъ — Св. Марко, нидерландецътъ Адрианъ Вилартъ, въ Венеция прочута школа, която оказва едно мощно влияние върху развитието на музиката презъ цѣлия XVI вѣкъ, като чрезъ простотата и естествеността на стила на писането иде да вземе едно надмощие надъ нидерландската школа, въ която е имало много изкуственост и технически остроумия. Най-големитъ пред-

ставители на В. школа сж: Йозефо Царлино, Киприянъ ди Норе и особно Андреа и Джовани Габриели. Последнитъ двама сж учители на цѣла редица италиянски и чужди компонисти. Чрезъ особнитъ грижи къмъ мадригала отъ майсторитъ на В. школа се тласна силно напредъ и развитието на свѣтската музика. Съ употребата на хроматиката се достигна при В. школа до по-големы модулационни възможности. Вилартъ — основателъ на школата, освенъ това, е единъ отъ създателитъ на мадригала — a cappella.

Венсанъ, Александръ Жозе Ид-юлфъ — *Vincent, Alexandre Joseph Hudulphe* — виденъ французски музикаленъ писателъ и ученъ, род. 20 ноемв. 1797 въ Хеденъ (Па де Кале), умр. 26 ноемв. 1868 въ Парижъ. Многобройнитъ му трудове сж изъ областта на изследването на древноелинската музика, историята на нотописа и хармонията, върху теорията на гамитъ и акордитъ, църковнитъ гласове на срѣдновѣковieto, и много други — излѣзли въ разни парижки издания. В. е влѣзълъ въ остра полемика съ Фетисъ по неговото твърдение, че старитъ елини сж познавали хармонията и многогласието — мнение което той съвсемъ не е сподѣлялъ.

Вентилъ — отъ латинското *ventus* = вѣтръ — въздушни клапи 1) въ органа — клапитъ, които даватъ на вѣтъра достъпъ въ въздушнитъ сѣндъци 2) при модернитъ медни, духови инструменти — механическиятъ приспособления, чрезъ които, покрай естественитъ тонове, се получаватъ и хроматическитъ. Хорната, тръбата, корнетъ, тенорхорната, баритонътъ и тубата сж вентилни инструменти.

Венусто, ит. *Venusto* — любезно, грациозно, прелестно.

Верди, Джузепе — *Verdi, Giuseppe* — бележитъ оперенъ компонистъ, род. 10 окт. 1813 въ с. Ранколе при Бусето, умр. 27 ян. 1901 въ Милано; синъ на бедни родители, проявилъ голѣма музикална дарба, той бива взетъ отъ богатия търговецъ въ Бусето — Баречи — за да се грижи за неговото образование. Успѣлъ да му издействува градска помощъ, Баречи изпраща детето да учи въ Милано. Когато презъ януари